

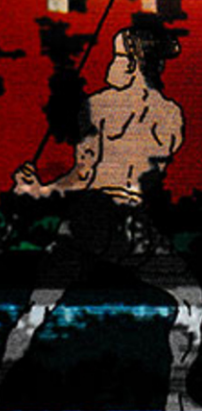
မင်းသိင်္ခ

ပြောထုံးပြစ်အောင်

နေတီခေါင်

တက္ကသိုလ်

(ဒုတိယပိုင်း - ဇာတ်သိမ်း)

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ စစ်ပွဲကာလ မြန်မာ့စစ်သည်တော်တို့၏ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်သရုပ်ဖော်သမိုင်းဝတ္ထု

ငနက်ခေါင်

ငနက်ခေါင်အကြောင်း ပြောပြခြင်း

ငနက်ကျော်၏ အကြောင်းကို ပြောပြီးသော အခါ၌ မူ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် အတော်အတန် မော့၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ ထ မင်းဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော မျက်စိတစ်ဖက် လုပ်နေသည့် သူ၏ တပ်သားဟောင်းတစ်ဦးအား ပျားရည်ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော ဆေးအနည်းငယ်ကိုယူ လာပြီး မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးအား ...

"သွေးသောက်ကြီး မောနေပြီ၊ ဆေးလေးတစ်ဇွန်းလောက် စားလိုက်ဦး"ဟု ဆိုသဖြင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် ဆေးတစ်ဇွန်းကို ကော်၍ စားလေ၏။ ထို့နောက် အခါးရည်အနည်းငယ်ကို သောက် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အတော်အတန် အမောပြေ၍ သွားလေ၏။ ဤသို့ အမောပြေသွားသည် နှင့်ပင် ကလေးငါးယောက်အနက် ငထင် ဆိုသော သူငယ်ကလေးက ...

"အဘ..အဘ...အဘ စောစောတုန်းက ပြောတဲ့ ဒဂုံသား ငနက်ကျော်အကြောင်းမှာ မျက်နှာ ဖုံးစွပ်၍ မြင်းနဲ့ ရောက်လာတဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက်ကိုကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်၊ အဘတို့ ဖမ်းထားတဲ့ ကုလားဖြူတရားခံနှစ်ဦးကို သူကရွှေနဲ့ လာပြီးဝယ်တာလေ

၊ နောက်တော့ ဦးတောက်လုအိမ်က ပျဉ်ချပ်ကြီး ခေါင်းပေါ်ပြုတ်ကျပြီး အသက်ထွက်သွားတဲ့ သူဟာလေ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ အဘ" ဟု မေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ...

"မင်း ကောင်းကောင်း မှတ်ထားတာပဲ၊ အဲဒီလူဟာ တခြားလူ ဟုတ် ရိုးလားကွ၊ ဒီကောင်ဟာ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ဦးပဲ၊ ရှမ်းပြည်ဘက်မှာ စော် ဘွားတွေ ဖမ်းမိန့်ထုတ်ထားတဲ့ တရားခံကို မရမက လိုက်ဖမ်းပြီး ဆုငွေ ထုတ်စားတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်တယ်ကွဲ့၊ ဒီကောင်ဟာ ကိုယ်ကျိုးအတွက် သက်သက်မိုက်တဲ့ အကောင်ပဲ၊ သူ့နာမည်က စောမောင်မောင်လို့ ခေါ် တယ်"ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ငထင်က ...

"လူဆိုးတွေက အခုကော ရှိသေးလား အဘရယ်၊ အဘတို့ က စစ်ရှုံး သွားပြီဆိုတော့ ထားပါတော့၊ စစ်နိုင်တဲ့ ကုလားဖြူတွေက အဲဒီလူဆိုး တွေကို မနှိမ်ဘူးလား"ဟု မေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ...

"လူဆိုးလူမိုက်တွေက အများကြီးကွဲ့၊ ကုလားဖြူတွေက နှိမ်တာလဲ ရှိတယ်၊ မနှိမ်ဘဲ သူတို့ က မြှောက်ပေးထားတာလဲရှိတယ်၊ ဒါတွေကို နောက်တော့ မင်းတို့ တစ်တွေ သိကြရမှာ ပေါ့ကွာ"ဟု ပြော လိုက်လေ ၏။

ကလေးငါးဦးမှာ ကာလပျက်သောအခါ၌ သောင်းကျန်းနေသည် ဆို သော လူဆိုးလူမိုက်တို့ ၏ အကြောင်းကို လွန်စွာမှ သိလိုလှပေ၏။

ထို့နောက် ငနီတာက ...

"အဘပြောတဲ့ ဒဂုံသား ငနက်ကျော် တိုက်ပွဲကျသွားပြီးတော့ အဘ စစ်မတိုက်တော့ဘူး လား"ဟု မေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မုန်ဆိတ်ဖြူကြီးက မျက်ရည်များ ထွက်လာသည် အထိ ရယ်လေ၏။

"သပေါက်သား လူစွာကလေးတွေ၊ နင်တို့ နဲ့ သူပုန်ထရမှာ ပဲ။ စောစောက အဘပြောနေတဲ့ စစ်ပွဲဟာ ကုလားဖြူနဲ့ မြန်မာဖြစ်တဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပွားတဲ့ စစ်ပွဲကွဲ့၊ အဲဒီမှာ တိုက်ခိုက်ရတဲ့ စစ်ပွဲ တွေက အတော်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပဲ။ ငါတို့ က ရှေ့မှာ စစ်တိုက်နေတုန်း နောက်ပိုင်းမှာ အာဏာ သိမ်းပိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။ ပုဂံမင်းကို မင်းတုန်းမင်းနဲ့ ကနောင်မင်းသားက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး နန်းချလိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မင်းတုန်းမင်း နန်းတက်တယ်။ မင်းတုန်းမင်း နန်းတက်ပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတာနဲ့ ရှေ့တန်းက စစ်ဗိုလ်အတော်များများ ၊ ဝန်ကြီး ဝန်ထောက် ဝန်ကလေးအ တော်များများ သာ နေပြည်တော်ကို သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ပြန်ကြတယ်။ ပြန်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က လဲ မင်းတုန်းမင်းကို သူတပါးထက် အရင်ဖူးတွေ့ပြီး ရာထူးတောင်းချင်ကြတာက များ တယ်။ အဲဒါ ကြောင့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲဟာ အခွင့်အရေးသမား အရာရှိကြီးတွေကြောင့် အူကြောင် ကြောင်နဲ့ အရုံးပေးလိုက်ရတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ရတဲ့ လူတွေကတော့ အသေအလဲ တိုက်ရတာ နော်၊ အဘအနေနဲ့ အခွင့်အရေးသမားတွေအကြောင်း မင်းတို့ ကို ပြောမပြချင်ဘူး၊ တကယ်တိုက်တဲ့ လူတွေအကြောင်းပဲ ပြောချင်တယ်" ဟု မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ပြောလိုက်ရာ ကလေးများက ...

"ပြောပါ အဘ၊ ပြောပါ။ စစ်တိုက်တဲ့ လူတွေအကြောင်းပဲ နားထောင်ချင်ပါတယ်"

ဟု ပူဆာကြပြန်လေတော့၏။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ...

"ငနက်ကျော် မရှိတဲ့ နောက်မှာ အဘတို့ တပ်ကို ငနက်ခေါင်ဆိုတဲ့ စစ်သားတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူနဲ့ အဘနဲ့ တွဲပြီး စစ်တိုက်ခဲ့ရတယ်။ သူ့ကိုတော့ အဘတို့ တပ်ထဲမှာ ငနက်ခေါင် လို့ ခေါ်တာ နည်းတယ်။ ကျောင်းသားလို့ ခေါ်တာ များ တယ်။ သူဟာ ပွဲကျောင်းသားတစ်ဦးပဲ ၊ တချို့ ကလဲ ပွဲကျောင်းသား ငနက်ခေါင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အလွန်ကို တိုက်ရည်ရှိတဲ့ စစ်သားကောင်းတစ်ဦး ပါပဲကွယ်"ဟု ပြောလိုက်ရာ ကလေးများက ...

"အဘရယ်၊ အဲဒီပွဲကျောင်းသားက ငနက်ခေါင်အကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဦး"ဟု ပူဆာလေ တော့၏။

ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးသည် လွန်စွာ သူရသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော သာမန်စစ်သားလေး တစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ပြောပြလေတော့၏။

ထိုအကြောင်းကား ပွဲကျောင်းသား ငနက်ခေါင်၏ အကြောင်း ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

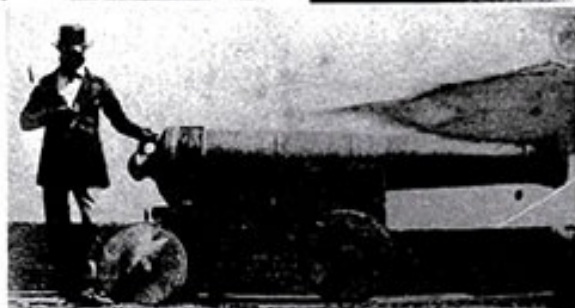

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကား အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ ကမ်းတက်ဆင်ခွဲပုံ

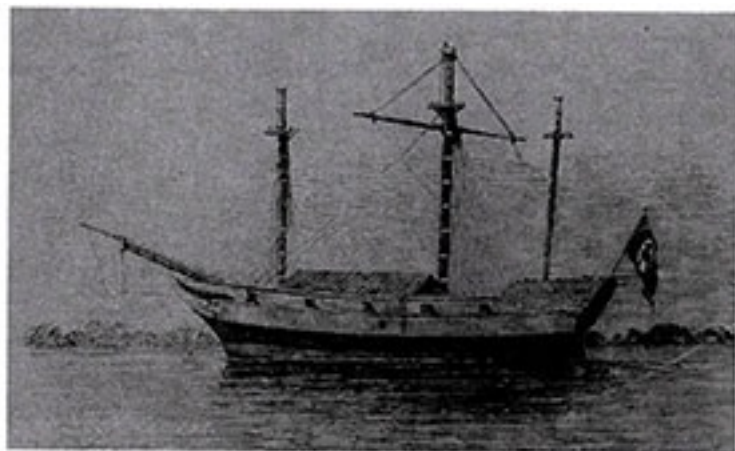
ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်
လင်းဘတ်

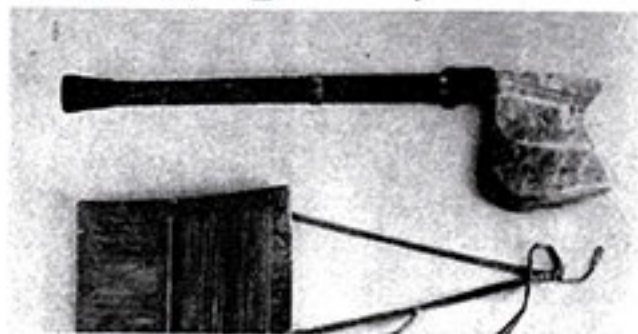
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ဆာတာဒိုကပ်ပဲခဲ

ရန်ကုန်ရှိ မြန်မာတပ်များမှ သိမ်းပိုက်ရရှိသော အမြောက်နှင့် ဓာတ်ပုံဆရာ ဣန်မက်ကိုစ်

မြန်မာဘုရင် တကြီးတော်မင်းတရား၏ သင်္ဘော

မြန်မာစစ်သားများ အသုံးပြုသော စစ်ပွဲသုံးပုဆိန်

မြန်မာတပ်များ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးပုံ

ပွဲကျောင်းသား ငနက်ခေါင်

သာယာဝတီမြို့၏ အစွန်ပိုင်းတွင် ရှိသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးအတွင်း၌ အသက် အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေးသော လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် ၎င်း၏ ဖခင်နှင့်မိခင်ကို ရှိခိုးဦးချလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဖခင်လုပ်သူက သားအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားလေ၏။ ၎င်း၏ လက်တွင်း၌ လည်း ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဓားအိမ်ဖြင့် ထည့်ထားသည့် ဓားကြီးတစ် လက်ကို ကိုင်ထားလေ၏။ ဖခင်လုပ်သူသည် ခြေထောက်ကိုပြင်၍ ထိုင် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဒူးဆစ်ကျော် ကျော်လောက်မှ ပြတ်နေသော သူ၏ ခြေထောက်သည် ရှေ့သို့ ငေါထွက်လာသည် ဖြစ်ရာ သားဖြစ်သူက ဖခင်၏ ဒူးပြတ်နေရာကြီးအား လက်ဖြင့် အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင် လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ်၌ သူငယ်၏ မျက်စိများ သည် အနည်းငယ်မှေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဖခင်လုပ်သူက ...

"ဒီမှာ လူကလေး၊ ဟောဒီမှာ အဖေရဲ့ အမွေဆိုလို့ ဟောဒီဓားရယ်၊ စကားရယ်ပဲ ရှိမယ်၊ ဒီ ဓားကတော့ လူလေးလဲ သိပြီးသားပဲ၊ ကုလားဖြူနဲ့ ဖြစ်တဲ့ စစ်တုန်းက အဖေကိုင်ခဲ့တဲ့ ဓားပဲ၊ ဒီဓားဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာတော့ လူလေးလဲ ကြားဖူးသားပဲ၊ မင်းတို့ ပွဲကျောင်းဆရာတော် ဦးသူရိယဆိုရင် ဒီဓားအကြောင်း မကြာခ

ဏပြောတာပေါ့၊ အဖေကတော့ အရွယ်လဲ လွန်ပြီ၊ ဒုက္ခိတ လဲ ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် နိုင်ငံ့တာဝန် မထမ်းဆောင်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီအတွက် တော့ အဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ကွဲ့၊ အဖေတို့ မှာ လဲ သားသမီးဆိုလို့ လူက လေး တစ်ယောက်ပဲ ထွန်းကားတာ၊ တစ်ယောက် ဆိုတစ်ယောက် ကျား ကျားလျားလျားနဲ့ နိုင်ငံ့တာဝန်ကို ထမ်းနိုင်မယ့် သားမျိုးဖြစ်လေတော့ မွေးရကျိုးနပ်ပေသပေါ့ကွယ်၊ နေပြည်တော်ကို သွားပါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ရဲ့ တပ်မတော်မှာ အမှုတော်ထမ်း ပါ၊ အဲဒီမှာ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ အမှုတော်ထမ်းရွက်ပါ၊ အဲဒီလို အမှုတော်ထမ်းရွက်တာဟာ ဘုရင်မင်းမြတ် အတွက် မဟုတ်ဘူး ၊ နိုင်ငံ့အတွက် ဖြစ်တယ်လို့ လဲ နားလည်ပါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုတာဟာ တစ်ဦး မဟုတ် တစ်ဦး အပြောင်းအလဲတွေရှိတယ်၊ နိုင်ငံကတော့ အပြောင်းအလဲမရှိဘူး၊ နောက်ပြီး တပ်ထဲဝင်ဝံ့၊ စစ်မြေပြင် သွားဝံ့ရုံနဲ့ လူကလေးကို ယောက်ျားပီသပြီလို့ မဆိုချင်သေးဘူး၊ နပုန်းပဏ္ဍုတ် မဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတိုင်း စစ်ထဲ ဝင်ဝံ့၊ စစ်မြေပြင် သွားဝံ့ပါတယ်၊ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ စွန့်စားဝံ့တာကတော့ မျိုးရိုးဗီဇသွေးနဲ့ ဆိုင်တယ်ဟေ့၊ လူကလေးဟာ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ စွန့်စားဝံ့တဲ့ သူ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မင်းဟာ ငှါသားဖြစ်လို့ ပဲ၊ နောက်တစ်ချက်ကတော့ သာယာဝတီမှာ မွေးလို့ ပဲ၊ နောက်တစ် ချက်ကတော့ ‘ဂါမဝါသီ’ ပွဲကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးသူရိယရဲ့ ပွဲကျောင်းသား ဖြစ်လို့ ပဲ၊ ငှါသားလဲ ဖြစ်ပါလျက် ပွဲကျောင်းသားလဲ ဖြစ်ပါလျက်၊ သာယာဝတီ မှာ လဲ မွေးပါလျက်၊ တကယ့်အရေးမှာ တစ်ချက်ကလေးများ သွေးကြောင်ခဲရင် ပြန်မလာခဲ့နဲ့ တော့ဟေ့"ဟု ပြော၍ လက်တွင်းမှ ဓားဟောင်း ကြီးကို ပေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ...

"လူကလေး ... ယောက်ျားကလေးမွေးထားပါလျက် ခြယ်ကာ၊ သ

ကာ၊ ဝတ်ကာ၊ စားကာ ပုဆိုးရေသီနားနဲ့ လူကြားထဲ ခါးတောင်းမကျို
က်ဝံ့တဲ့ အထီးလိုလို အမလိုလို အာကလိအောက် အောက်ကလိအာ မိန်း
မလောင်း မိန်းမလျာ (မိန်းမရှာ) မဖြစ်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ပဲ မွေးရကျိုး
နပ်ပြီ၊ ဝမ်းဆွဲခဖိုး ကျေပြီ၊ အမေ မှာ ချင်တာကတော့ သေတာက
တစ်ခါပဲ၊ ရှက်တာက အခါခါကွဲ့၊ ဒေါ်စာဥ ရဲ့ သား ငနက်ခေါင်တစ်
ယောက် သူရဲဘော နည်းလို့ တဲ့ တော်၊ မသေဝံ့လို့ တဲ့ တော်၊ ယောက်ျား
မပီသလို့ တဲ့ တော် ဆိုတဲ့ အသံကိုများ ကြားရရင်
ဟောဟိုမန်ကျည်းပင်ကြီးမှာ အမေတော့ ဆွဲကြိုးချသေလိုက် မယ်၊ ဒီမှ
လူကလေးရယ်၊ ယောက်ျားရင့်မကြီးဘဝကိုရမှ တော့ ရဲရဲကြီး သတ်ဝံ့၊
ရဲရဲကြီး သေဝံ့တဲ့ အာဇာနည်အဖြစ်ကို ရယူစမ်းပါကွယ်၊ အမေမှာ ချင်
တာကတော့ ဒါပါပဲ၊ အမေအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ အမေတို့ နှစ်ယောက်
ကိုင်းကလေး ယာကလေး လုပ်ကိုင်စားနိုင်ပါတယ်၊ အမေတို့ အဖေတို့
အတွက် နောက်ဆံမတင်းနဲ့ ၊ ဟောဒီမှာ မင်းအဘိုး၊ မင်းအဘေး၊ မင်းအ
ဘီတွေ သုံးခွဲတဲ့ အနာကျက်ဆေး၊ ကိုယ်လဲ သုံး၊ ဒဏ်ရာရသူကိုလဲ ပေး၊
ကုန်ရင်လဲ ဖော်စပ်ဖို့ ကလဲ ဘာမှ မခက်ဘူး၊ ကြက်ချေးအမှုန့်နဲ့ အင်တွဲ
မှုန့် ဆတူရောထားတာပဲ၊ ဒဏ်ရာရတာနဲ့ သိပ်လိုက်၊ ဒဏ်ရာဟာ
ပက်ပြဲကြီးဖြစ်ပြီး သွေးတွေ ထွက်နေမယ့်အစား အနာဟာ စေ့ကပ်ပြီး
သွေးတိတ်သွားလိမ့်မယ်၊ နောက်တော့လဲ အနာဟာ ချက် ချင်း ကျက်
တော့တာပဲ"ဟု ဆိုကာ သူငယ်၏ မိခင် ဒေါ်စာဥသည် မှိုငြင်းခံစက္ကူဖြင့်
ထုတ်ထားသော ဆေးထုပ်ကို ပေး လိုက်လေ၏။

[မှတ်ချက်။ ဒေါ်စာဥက သားဖြစ်သူ စစ်ထွက်ခါနီး၌ ပေးလိုက်သော
ဆေးနည်းမှာ ရှေး မြန်မာစစ်သည် တော်များ အသုံးပြုသော
ဆေးနည်းဖြစ်ကြောင်းကို မိဘဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် မှတ်သားခဲ့ရပါ

ထို့နောက်တွင် ကား ငနက်ခေါင်သည် ဓားကို လွယ်လျက် ရှမ်းလွယ် အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို သိုင်းလျက် ကောက်ညင်းထုပ်၊ မုန့်ဆန်းထုပ် စသောပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးလျက် မြင်းအိုကြီးကိုဆွဲ ကာ အိမ်ကလေးဆီ မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ရွာ၏ အစွန်သို့ ရောက်လျှင် မန်ကျည်းပင်တန်းလေးအောက်မှ ဖြတ်၍ ဆရာတော် ဦးသူရိယ၏ ကျောင်းသို့ ဝင်လေ၏။ ဆရာတော် ဦးသူရိယသည် ၎င်း၏ ကျောင်းဝင်းအတွင်း မန်ကျည်းပင် တစ်ပင်အောက်ရှိ ကွပ်ပျစ်ကြီးတစ်ခုအပေါ်၌ ခြေကို အောက်သို့ တွဲလောင်းချကာ ထိုင်လျက် ဓား မြှောင်သုံးလက်ကို ခြေဖြင့်တော့၍ နေလေ၏။ ခြေထောက်၏ အချိန်အဆ မှန်ခြင်း၊ ဓားမြှောင်အရိုး ကိုသာ ခတ်မိခြင်းတို့ ကြောင့် ဓားမြှောင်သုံးလက်သည် တစ်လက်ပြီးတစ်လက် လေပေါ်သို့ ဝဲပျံ၍ နေရလေ၏။ ထိုအလုပ်မှာ လက်ဖြင့် လုပ်လျှင်ပင် လွယ်ကူခြင်းရှိသော အလုပ်မဟုတ်သော်လည်း ဦးသူရိယကဲ့သို့သော ပွဲကျောင်းဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးအဖို့ မူ အခြားတစ်ပါးသို့ စိတ်ပျံ့လွင့်မှု မရှိစေသော ရသေ့စိတ်ဖြေကလေး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပေတော့၏။ ဆရာတော်သည် ခြေဖြင့်တော့နေသော ဓားမြှောင်သုံးလက်ကို တစ်လက်ပြီးတစ်လက် ငနက်ခေါင်ဆီသို့ ပစ်လွှတ် လိုက်လေ၏။ ငနက်ခေါင် သည် ဓားမြှောင်များကို ဖမ်းမျှပင် မဖမ်းဘဲ အရိုးကို လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်ရာ ဓားမြှောင်တို့ သည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်၍ သွားကြကုန်၏။ ပြန်၍ ကျလာသောအခါ၌ လည်း ငနက်ခေါင်သည် ဆက်၍ ပုတ်ပေးလိုက်ရာ ဓားမြှောင်များ သည် လိပ်ပြာကလေးများ ပျံဝဲသကဲ့သို့ လေထဲတွင် နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့်

ပျံ့ဝဲလျက်ရှိလေတော့၏။ ထိုဓားမြှောင်များကိုပျံ့ဝဲစေပြီးလျှင် ဓားမြှောင်များ လည်း အောက်သို့မကျစေဘဲ၊ မိမိခြေလှမ်းလည်း မပျက်စေဘဲ၊ ဆရာတော်ကြီးထံသို့ လျှောက် လာလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ပျံ့ဝဲနေသော ဓားမြှောင်များကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ရာ တစ်တောင်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိသော ကျောင်း၏ ခါးပန်းကြီးပေါ်၌ ကပ္ပိယကြီး ဦးဘာလီ ဟင်္သာပြ ဒါးဖြင့် ရေးထားသည့် အောက်ပါစာလုံးသုံးလုံးများ ပေါ်သို့ ဓားမြှောင်သုံးလက်သည် ဝေပုံကျသွား၍ စိုက်လေတော့၏။

ပွဲကျောင်းသား

[မှတ်ချက်။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပါလျက် ဓားမြှောင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် တော့ ကစားခြင်းမှာ ဝိနည်းဖြင့် မလျော်၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဖြစ်ဖွယ် ရှိပေသည် ။ သို့ရာတွင် ဂါမဝါသီ ပွဲကျောင်းဘုန်းကြီး ဟူ၍ ပုဂံခေတ်ကပင် အစဉ်အဆက် ရှိခဲ့ဖူးပါသည် ။ ထိုဘုန်းတော်ကြီး များ သည် လက်ဝှေ့၊ လက်ပန်း၊ သိုင်း၊ နပန်း၊ ကျွမ်းထိုး၊ တိုက်တက်၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ မြင်းစီးအ တတ်၊ ဆင်စီးအတတ်၊ စစ်တိုက်အတတ်၊ ဗေဒင်ကျမ်း၊ ဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်း၊ ယတြာကျမ်း၊ အနိပ်ကျမ်း၊ ကာကကျမ်း၊ ဒူးလေးပစ်နည်း၊ လင်းလေးပစ်နည်း၊ လောက်လွဲပစ်နည်း၊ ခဲလုံးပစ်နည်း၊ တီးမှုတ် ကခုန်နည်း၊ စစ်တက်နည်း၊ စစ်ခံနည်း၊ စစ်ခွာနည်း၊ အာသာဗေဒကျမ်းဟု ဆိုသော ဆင်၊ မြင်းတို့အား ဇက်ကိုင်နည်း၊ ဇက်ချုပ်နည်း၊ ဇက်ခွံ့နည်း၊ ပန်းတစ်ဆယ့်တစ်မျိုး လုပ်နည်းတို့ ပါ မကျန်၊ ကုန်စင်အောင် တတ်ကြ၏။ တပည့်ကျောင်း

သားများကိုလည်း ထိုပညာများကို သင်ပေး၏။

ပုဂံပြည် အနော်ရထာမင်း လက်ထက်မှ စ၍ အမရပူရမြို့ ပထမနန်း တည်မင်းတရားလက် ထက်တိုင် ထိုကျောင်းမျိုးရှိသေးသည် ဟု မြန်မာ မင်း အုပ်ချုပ်ပုံစာတမ်း၊ အဝန်းဂဏန်း (၄၉၃)တွင် ဖော်ပြထား၏။

အမှန်စင်စစ် "ပွဲကျောင်း"ဟု နာမည်မဖော်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်ခေတ်အထိ အချို့အရပ်များ တွင် ပွဲကျောင်းဆန်ဆန် ကျောင်းမျိုးများ တိမ်ကော ပပျောက်ခြင်းမရှိသေးသည် ကို ထိုခေတ်ထိုအ ခါကိုမီလိုက်ပြီး စပ်စုတတ်သော ဝါသနာပါသူတိုင်း သိရှိကြပါသည်။

ထိုပွဲကျောင်း ဘုန်းကြီးတို့ တွင် လူအသိများ သော ဘုန်းတော်ကြီးအား "အောင်စည်းခုံ သဗ် ရာဇာ"ဖြစ်သည်။

၎င်းသဗ်ရာဇာသည် ပထမ မင်းခေါင်လက်ထက် သီပေါစော်ဘွားခေါ်လာသော ရှမ်းကြီးကို မျက်နှာတစ်ဖက် လည်သည် အထိ ယှဉ်ပြိုင် ထိုးသတ်ပြခဲ့ဖူး၏။ ထိုအချိန်က ထိုဆရာတော်မှာ သက် တော် (၈၀) ကျော်ပေပြီ။

ထို့ပြင် အမရပူရမြို့နန်းတည် မင်းတရားလက်ထက် သက္ကရာဇ် (၁၁၇၄)ခု၊ နယုန်လ ဆန်း (၇)ရက်နေ့တွင် မက္ခရာမင်းသား၏ ဘုရားထီးတင် သဘင်ပွဲတော်၌ ရှင်ဘုရင်၏ အမိန့်ဖြင့် ရှင်သာမေဏေ (၁၄)ပါးကို လူဝတ်လဲစေ၍ လက်ဝှေ့ပွဲ၌ ဝင်ရောက် သတ်ခိုင်းဖူး၏။ သာမဏ လူထွက် (၃)ဦးကွဲ၍ (၁၁)ဦးအနိုင်ရရှိသည် ဟု ဆို၏။

ဤသည် ကို ကြည့်လျှင် ပွဲကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးများ တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ခိုင်ခိုင်မာမာ တည် ရှိခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားပင် ဖြစ်သည်။

"ပွဲကျောင်း"ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှာ "ပွဲ"ဟူသည် ကား စည်ကားခြင်း အနက်ကို ရ၏။ "ကျောင်း"ဟူသည် ကား ပညာသင်ပေးရာ ဌာနဟူ သော အနက်ကိုရ၏။

ယခုအခါကဲ့သို့ စစ်ပညာသင်ပေးနိုင်သော လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းများ ၊ စစ်တက္ကသိုလ်များ မရှိ သေးသော ထိုအချိန် ထိုကာလအဖို့ "ပွဲကျောင်း" ဟူသော ကျောင်းမျိုးကား ရှိသင့်လှပေသည် ။ မရှိ သင့်ဟု ယူဆသူများ အဖို့ နှလုံးမသာမယာ ရှိရုံမျှအပ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပေ။ ထိုကျောင်းမျိုးကား ရှိ ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။]

(စာရေးသူ)

ငနက်ခေါင်သည် ဆရာတော်ရှေ့ မြေပြင်တွင် ထိုင်ချ၍ ဆရာတော်ကြီးအား ရိုကျိုးစွာ ကန် တော့ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာ တော်ကြီးသည် ကွမ်းအစ်ကြီးကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကိုင်၍ လက် ယာဘ က်သို့ ပို့လိုက်ပြီးလျှင်

"နေပြည်တော်ကို သွားမယ်ပေါ့၊ တပ်တော်ကြီးထဲကို ဝင်မယ်ပေါ့၊ အေး...ကောင်းသကဲ့၊ ကြောက်စိတ်ဝင်လာရင် နင့်ပေါင်ကြားထဲက ဝှေး စေ့နှစ်လုံးကို အမှတ်ရ၊ ဪ... ငါ့မှာ ဝှေးစေ့နဲ့ ပါ လား၊ အနှီလို ဝှေးစေ့ နှစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ သူဖြစ်ဖို့ သံသရာမှာ ဆုတောင်းခဲ့ရ၊ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရပြီ၊ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့လို့ ပြည့်စုံလာမှ ဝှေးစေ့နဲ့ လူလာဖြစ်ရတာ၊ ကိုယ့်ဝှေးစေ့ ကိုမှ အားမနာ၊ ဟိုဟာ ကြောက် သလို ဒီဟာကြောက်သလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ သွားတော့"ဟူ၍ ဆရာတော်ကြီးသည် တပည့်ဖြစ်သူ ငနက်ခေါင် အား နားစွဲစေရန်အတွက် ရုဒ္ဒဒေါသသင့်သောစကားများ ဖြင့် တမင်တ ကာ ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် တပည့်ဖြစ်သူ လွမ်းစိတ် ဆွေးစိ

တံများ ဝင်လာခြင်းမရှိစေရန် ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်လိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငနက်ခေါင်သည် ဆရာတော်အပါးမှ ဆုတ်ခွာရင်း မြင်းကို ဆွဲ၍ ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ငနက်ခေါင် ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ရောက်လှရောက်ခင်၌ပင် ကပ္ပိယကြီး ဦးဘာလီ ပြေး၍ လာပြီးလျှင် ...

"ဟေ့...ငနက်ခေါင်၊ ညဘက် စစ်မတိုက်ကြေးဆိုရင် ငါလဲ စစ်ထဲ ဝင်ချင်တယ်ကွ"ဟု ပြော လိုက်ရာ ငနက်ခေါင်က ဦးဘာလီ၏ ပြက်လုံးကို သဘောကျ၍ ပြုံး လိုက်လေ၏။ ဦးဘာလီသည် ညအခါ၌ မျက်စိလုံး ဝမမြင်သော ကြက်မျက်သင့်ရောဂါရှိကြောင်း ငနက်ခေါင်က သိထားသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

"စစ်ဆိုတာက နေ့ရယ် ညရယ် ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဦးဘာလီရယ်"ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

"အေးလေ ဒါကြောင့် ငါက ညဘက် စစ်မတိုက်ကြေးဆိုရင် စစ်ထဲ ဝင်ချင်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွ "

ဟု ပြောရင်းအဝတ်နီဖြင့် ထုတ်ထားသော အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ပေး လိုက်လေ၏။

"ဘာလဲ ဦးဘာလီရဲ့ "ဟု ငနက်ခေါင်က မေး လိုက်လေ၏။

"လက်ဆောင်လေကွာ၊ နေပြည်တော်ကို မရောက်ခင် လမ်းခရီးမှာ ရေငတ်ရင် ဒါကလေးကို ဖွင့်ပေတော့"ဟု ဦးဘာလီက ပြော လိုက်လေ၏။

"ဦးဘာလီရဲ့ လက်ဆောင်ကလဲ ဆန်းလှချေလား"ဟု ငနက်ခေါင်က ပြောလိုက်ရာ ဦးဘာလီ က ...

"ဆန်းကြယ်တဲ့ အရာတွေ မှန်သမျှ ငါတို့လို လူရိုးလူအကြီးတွေဆီမှာ ရှိတယ်ကွဲ့"ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ငနက်ခေါင်လည်း မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်ရင်း ဦးဘာလီကို နှုတ်ဆက်ကာ သူ၏ မြင်းအိုကြီးအား ကဆုန်စိုင်း၍ စီးသွားလေတော့သတည်း။
